

— To, da je nestao kapetan Tomić, i da su u zoru ljudi našli njegova konja bez sedla.

— Gdje su ga našli?

— To ja ne znam. Luka je kazivao, da je konj lutao po vinogradima.

— A nije li ti Luka kazivao, što on misli, kako je nestao kapetan Tomić?

— Nije ni slova, ekcelencijo. Zašto bi on baš meni kazivao što misli!

— A nije li ti Luka još što drugo kazivao?

— Da su konja ulovili i doveli u grad. Konj je i tako vlasništvo države.

— Samo to? Bit će da ti je Luka još nešto govorio . . . Jeste li dugo brbljali?

— Da, ekcelencijo . . . Rekao mi je . . . No, ne znam kako da se izrazim . . . povjerio . . .

— Kako to? povjerio ti je!

— Da, ekcelencijo, budući da je to stvar tajna, a ja tajnu čuvam.

— Govori, Keko, kaži mi sve!

— Luka je tražio da mu prisegnem, da ne ću odati nikomu niti slova.

— Kakvo je to odati ili ne odati! Preda mnom ne smije biti tajne! Govori!

— Ekcelencijo, ja sam Luki rekao, da mu prisižem, da ne ću . . .

— Govori i ne budali! — srdito će Barbarigo. — Ja ti zapovijedam da govoriš!

— Dakle, ja ne gazim prisegu, kad mi ekcelencija zapovijeda?

— Kakva prisega! Na što si prisegao?

— Na ništa; samo sam rekao da prisižem! Eto, tako sam prisegao . . .

— Dosta mi je toga! Govori!

— Odmah, ekcelencijo. Molim samo vašu milost, da se pridigne, da mogu straga zakopčati . . .

Barbarigo ustane. Keko čučne iza njega i nastavi svoj posao.

— No, Keko! Počmi!

— Jest, vaša milosti. Luka mi je povjerio, da je kapetan Zuliani tražio čitavu božju noć ne samo Tomića, već i kape-tana Celića.